

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TAIBO, PACO IGNACIO II

Zile de luptă / Paco Ignacio Taibo II. - București : Bookzone,

2025

ISBN 978-630-305-413-1

821.134.2

Traducător: **Mălina Panait**

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

DÍAS DE COMBATE

Copyright © 1997, 2013, Paco Ignacio Taibo II

Copyright © 2020, Editorial Planeta Mexicana, S.A de C.V.

2023, Book & Film Rights Latin America – Grupo Planeta

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

PACO IGNACIO TAIBO II

ZILE DE LUPTĂ

Seria Belascoarán #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

I

Peste fața adâncului de ape era întuneric.

GENEZA 1:2

— Ai grijă, omule, că o să calci pe ele, îi spuse instalatorului cu care împărțea biroul.

— De ce le pui pe jos?

— Ca să le văd pe toate. Asta-i bună!

— Pe toate în același timp?

— Pe mă-sa.

— Pe sor-sa, prevesti imperturbabil Gilberto-instalatorul, făcu o reverență cu șapca de la Sherwin Williams și ieși.

Héctor așteptă să se audă ușa închizându-se și își aprinse o țigară. O fuma încet, cu calm, de parcă insulta i-ar fi dat doza necesară de liniște ca să-și înșire din nou ideile.

Afară era frig, mai frig decât de obicei. În ultimele minute începuseră să se întetească zgomotele din trafic; torentul petrecerii aleia cretine cu fum și claxoane, mârâieli ale țevilor de eșapament și semafoare pe roșu: simfonia de la șapte seara. Héctor se duse la fereastră și o închise. Apoi se întoarse să contemple ziarele întinse ordonat pe jos. Lecturile timpurii din

Hemingway îl convinseseră că oricine ajunge până la urmă să aibă ceva în comun cu dușmanul. Că vânătoria este procesul în care prada și omul se identifică unul cu celălalt, își amestecă între ei sudoarea în căutarea unei piele unice, culminând cu moartea. De aceea căuta neîncetat în ziare: o imagine, o idee, o pistă, o formă. Un dușman concret. Dar fantoma devenea din ce în ce mai neclară, mai apropiată de vis, de întâlnirea întâmplătoare. Locurile comune deveneau un asediu de care Héctor fugea și pe care îl evita cu răbdarea unui cavaler medieval invincibil și binecuvântat, înconjurat de sarazini hotărâți să i-o tragă.

Zgomotele se îngrămădeau în spatele ferestrelor și dispăreau în noapte. După acea țigară urmară încă patru. Scrumul se împrăștia aproape invizibil, formând un drum care urma fidel pașii lui Héctor.

Își pierduse ideea inițială și începuse să răsfoiască alte povești incluse din întâmplare printre tăieturile din ziare: știri sociale, afișe de film, discursuri ale guvernatorului de Nuevo León.

— Pân' la urmă, știri despre tragedii, bombăni Héctor și zâmbi la gândul acestui derapaj.

Într-o țară în care știrile despre tragedii migrașeră de la locul lor inițial către paginile cu subiecte sociale, se ascuseseră în afișele de film, în paginile de sport. Într-o țară în care știri despre tragedii sunt și declarațiile deputatului, și frazele secretarului Guvernului, și nunta dintre Lanzagorreta și Suárez Reza, și comentariile antrenorului echipei Cruz Azul. Știri despre tragedii sunt chiar și anunțurile de la mica publicitate, se gândi el zâmbind.

— Într-o țară ca asta... gândi cu voce tare și stinse ultima țigară. Căută în portofel o cartelă de metrou și

își curăță unghiile cu ea, aruncând o ultimă privire prin ziare.

Își puse pistolul la curea, în așa fel încât țeva să nu-i lovească testiculele, și porni încet spre frig.

În lift, se frecă la ochi, întinzându-se, și spionă cu coada ochiului o secretară care se așezase prudentă în partea opusă.

Frigul străzii îl împinse din nou către șirul de mărunte idei inutile. Se privi într-o vitrină. Merse mai departe. O muzică de Crăciun, care răsuna dintr-un magazin de discuri, i se păru enervantă.

La intrarea în stația de metrou Pino Suárez se întoarse neliniștit, ca și cum l-ar fi urmărit ceva. Prins în torentul de oameni, fu propulsat de metrou (stații și afișe, intrări și ieșiri, conexiuni, o împunsătură încasată mișelește la Balderas) până la ieșirea Tacubaya Sur de la stația Chapultepec. Frigul îl izbi din nou în față și simți cum angrenajul începe să funcționeze din nou după momentul de răgaz. Se duse spre casă, cu mici abateri din drum, ca să cumpere pâine de la Queretana și lapte, șuncă și ouă de la o mică băcănie al cărei unic marcaj vizibil era o reclamă la Orange Crush. O femeie de optzeci de ani îl opri pe când mai avea de străbătut o jumătate de stradă până acasă, ca să-i ceară pomană; căra în spate un sac plin cu pâine uscată și îi spuse o poveste lungă, cum că trebuia să facă o operație la ochi. Héctor îi zâmbi și îi dădu toți banii pe care îi avea la el, vreo opt pesos. Se îndreptă spre bloc în timp ce-și amintea cea mai bună explicație pe care i-o dăduse fosta lui soție pentru despărțirea lor: „Când o să știi de ce mă vrei, să vii să-mi spui”. Se gândi, schițând un zâmbet, pe jumătate rictus, că nu era deloc convingător să-i spună că voia să se culce iar cu ea. Asta era drumul pe care îl alesese. Urcă tacticos

scara și intră în casă. Când aprinse lumina, căută din ochi calendarul și constată că mai erau cincisprezece zile până la ziua lui de naștere.

Treizeci și unu, nu? se întrebă. Intră în dormitor atent să nu calce pe ziarele întinse cu grijă pe jos. Se aruncă pe pat, bău lapte direct din cutie și mănca două chifle cu șuncă, scutură firimiturile, deschise radioul; se plimbă de câteva ori prin fața etajerei. După ce se gândi puțin, luă *Aventurierii* de Malraux, se trânti pe pat, citi vreo două ore și adormi. În toiul viselor, simți că trenul începe să se miște pe șină. Se trezi pe jumătate, se scutură puțin de păclă și se dezbracă. Somnul îl prinse din nou în mreje pe când se lungea pe partea de pat unde așternuturile erau în continuare înghețate.

— Matala nu muncești?

Adăugase noi tăieturi din ziar și se uita la ele cu drag.

— Plătesc chiria, nu?

— E drept, spuse instalatorul în timp ce-și așeza sculele în partea lui de birou.

Era în continuare frig, în ciuda soarelui matinal care răzbătea prin geamurile murdare. Biroul era deschis la zgomotul din Pino Suárez¹; la zgomotul care venea de la birourile de alături, pline de avocați, firme-fantomă, mici organizații sindicale prăpădite, un dentist zbârcit de trecerea timpului fără clienți; un distribuitor de povești cu maimuțici și o baie prea apropiată și prea puturoasă. Tăblița îi provoca uneori râsul, alteori o enervare molcomă și rareori o vagă mândrie.

¹ Cartier din Ciudad de Mexico (n. tr.).

BELASCOARÁN SHAYNE

Detectiv

GÓMEZ LETRAS

Instalator

Mai avea bani pentru chiria și mâncarea pe trei luni, după care trebuia să se târască la fostul loc de muncă sau să-și caute unul nou.

— Ce, se plătește ceva ca să-l prinzi pe ăsta? întrebă Gilberto-instalatorul.

— Nu, cred că nu...

— Atunci, de ce nu te apuci de altceva...? Sau dă-o-n mă-sa și fă-te turnător... Dacă-ți plac chestiile de polițiști...

Héctor se gândi că nu merită osteneala să răspundă. Strânse ziarele cam pătate de numeroșii pași ai lui Gilberto, le puse într-o mapă improvizată și se duse să mănânce cu Teodoro și cu soția lui.

La intrarea la metrou, avu din nou senzația că e urmărit și reacționează întorcând capul: un răspuns vertebral.

Băgă cartela în fanta automatizată, cumpără *La Extra*, se gândi că putea, cu banii rămași, să meargă: la Los Angeles, la Buenos Aires, la Belgrad, la dracu'...

La dracu'. Să trăiești înseamnă să alergi în căutarea unui loc în care să-ți îndeși viața. Să te împuște cineva de flori de măr, ca să merite dansul dezlântuit. Dragostea era fraudă care îi înflăcăra pe el și pe bătrânelul care lipea timbre pe cărțile poștale de Crăciun. Era petrecere în vitrinele cu haine ieftine de la Milano, în sendvișurile de doi pesos, în ochii scânteietori ai unei fete de cincisprezece ani care mergea dreaptă în

teniși, cu jambiere. Ultimul monument de pe Pământ, fata care se pieptăna și bătrânul care admira timbrul lipit bine.

Héctor simți un fior; de la aerul inuman din metrou și de la febra care creștea.

Se apucă să citească ziarul, cu ambele mâini tremurând. Vagoanele metroului sosiră huruind și îl luară cu ele. Stația goală începu treptat să se umple din nou.

— N-ai găsit niște motive mai bune?

— Niciunul...

— Nu ți se pare absurd? întrebă Teodoro, în timp ce o ajuta pe soția lui să așeze tacâmurile.

Héctor se cufundase într-un scaun de plastic și privea afară în timp ce fuma. Omuleții de pe stradă, pomișorii, mașinuțele. Orașul mititel și orașul blând, molatic și roșiatic. Orașul molcom, plăcut. Orașul inventat pentru cei care locuiesc la etajul șapte.

— Bănuiesc că sunt absurde.

— Ce? Ce-i absurd? întrebă Ana María.

Paharele, carafa cu limonadă, untul, franzela neagră, castronul cu salată de roșii, solnița.

— Motivele pentru care este detectiv. Teodoro luă niște cărți de pe scaun și căută întrerupătorul.

Héctor schiță un zâmbet. Îi intra apoi ideea asta în cap și zâmbi cu toată gura. Era deranjant, era destul de deranjantă absența muchiilor, a limitelor, a violenței. Aveau o căsnicie păstoasă, dulce. Héctor era topit; puțin invidios pe gingășia casei, pe discul de *bossa nova*, pe masa aranjată, pe cărțile dezordonate ordonat în teacuri, în locuri nu excesiv de incomode. Căută din priviri ceva de care să se agațe, ceva care să-l trimită în

vâltoare, în uraganul care afară gemea în continuare. În uraganul care, de ce nu, trebuia să se inventeze în fiecare dimineață ca să rămână în viață. Ar trebui să-l doară măselele sau să fie în convalescență după o rană provocată de un glonț. Războinic odihnindu-se, ceva de genul ăsta. Nu odihna fără noimă la care se supunea. Nu știu dacă să se așeze la masă sau să plece. Ba chiar căută două, trei posibile scuze.

— Teodoro crede că nu există motive suficiente, pentru a fi detectiv, să te cheme Belascoarán Shayne. Să fii fiul unui căpitan de marină basc și al unei cântărețe irlandeze de folk, spuse și se așeză.

Dintr-un gest, Ana María îl obligă pe Teodoro să nu-și aprindă pipa și zâmbi condescendent.

— Ba nu, motive sunt suficiente. Dar sună foarte newyorkez, foarte cosmopolit, prea puțin mexican. Bănuiesc că nu e prea serios.

Héctor își analiză motivele și succesiunea de acțiuni, aproape mecanice, din ultimele zile, în timp ce-și puneia sare în supă.

Să închirieze un spațiu, să-l împartă cu un instalator, să aducă un birou vechi luat de la Lagunilla, să stea la cozi interminabile ca să-și ia licență de detectiv, să ajungă până la urmă să o cumpere de la o școală care făcea cursuri prin corespondență, să facă rost de un pistol, să-l înregistreze, să-și ia autorizație profesională. Să stea la birou și să aștepte fumând, să atârne o plăcuță strălucitoare, să-l refuze pe domnul Suárez, vecin de palier, când s-a oferit să-l angajeze ca să descopere isprăvile unei fiice de șaptesprezece ani. Să zâmbească strâmb, să-i dispară zâmbetul și, între timp, să decupeze. Să decupeze fâșii din toate ziarele, să ghi-cească, să citească printre rânduri, să reconstruiască, să reorganizeze în minte străzi și case, să recreze

împrejurări, să sugereze mici idei trenului care își începea drumul agale pe șină. Să decupeze, să orânduiască pe podea... Să contureze încetul cu încetul ideea vânătorului, ideea prăzii.

— Pare distractiv, spuse Teodoro, ieșind din reverie. Ana María zâmbi.

Distractiv, nu, se gândi Héctor. Distractiv, categoric, nu.

Altfel. Intens, teribil, irațional, pasionant. Multă pasiune în fiecare mică acțiune, pentru a-i conferi calitatea de a fi fundamentală. Multă dragoste în vânătoria pe care o începuse.

— Ai văzut-o pe...? întrebă Ana María.

— Da, am văzut-o pe stradă, de la distanță, zilele trecute... Doar de la distanță.

— Nu te deranjează că discutăm despre asta, nu? interveni, conciliant, Teodoro.

— Nu, deloc.

— E prima dată când vorbim... Și e... E absurd, nu?

— Absolut.

— Absurd, pentru că n-ar trebui să o mai iau pe ocolite. De când ai intrat am vrut să te întreb de ce s-au întâmplat toate astea.

— Ce?

— Despărțirea, faptul că ai renunțat la slujbă așa, dintr-odată. Totul.

— Nu prea știu.

— Sigur, dacă nu vrei...

Ana María puse tava cu tocană în mijlocul mesei.

— Nu cred că aș putea explica, nici eu nu prea știu... Nici eu...

Héctor se ridică și porni spre ușă.

— Păi... spuse în semn de rămas-bun.

— Stai! Ascultă, Héctor, spuse Teodoro.

Închirie o mașină și ieși din oraș. Ajunse la Contreras, ieși de pe șosea și petrecu vreo două ore trăgând spre o țintă îndepărtată, aproape imaginară. Lucră impasibil, învățând suprafețele, curbele, micile mecanisme ale pistolului. Când se înteti frigul, își ridică gulerul hainei și se întoarse la mașină. Conduse încet, cu radioul deschis și geamurile închise, până la agenție. Plăti cu rigurozitate kilometrii parcurși. Ieși din nou afară și se așeză în primul parc pe care îl găsi după ce merse pe jos o jumătate de oră.

Moartea atârna peste oraș ca un halou; un halou ușor, incolor, intangibil. Héctor, de pe banca înghețată pe care stătea, trasa limitele, profilurile:

La nord, zona industrială Vallejo, o stradă fără nume, cu două fabrici, un teren viran, un gard gri. În geaca de fâș albastră a cadavrului, în buzunarul de sus, alături de un pix și un carnețel cu adrese, primul mesaj: *Creerele asasinează*. Era gluma crudă, ultimul spiț în botul fetei moarte. Ziarul întins în birou declara o vârstă vagă (între treisprezece și optsprezece ani).

Fotografia nu lăsa să se vadă mult mai mult: un pulover deschis la culoare sub geaca de fâș, o fustă strâmtă de culoare închisă, cofată, ten măsliniu. Ora posibilă a decesului: 9.30 seara (între 8.30 și 10.30). Ora la care a fost descoperit cadavrul: 11.00 seara. Un echipaj de la poliția rutieră, care urmărea un Ford Falcon gri pentru că nu cedase trecerea în sensul